

Мариана Тинчева-Еклесия

Църквата на третото
хилядолетие

Не вие Мене избрахте, но Аз вас избрах и ви поставих да идете и да принасяте плод, и плодът ви да пребъдва, та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде. Това ви заповядам – да любите един другиго.

(Йоан 15:16–17)

Голямата икона на Божията майка върху предното стъкло на автобуса ни и табелата София-Тезе-София трябваше да подсказва на балканските митнически контролори, че групата от 57 човека не е туристическа. Монашеското братство на Роже Шуц, основател на манастира в Тезе, Франция, и тази година покани християни от Православната, Католическата и Протестантската църква в България. За пътуването българските участници от Православната църква получиха благословение от Негово Високопреосвященство Видинския митрополит Дометиан, който е бил в този манастир, живял е там с братя от различни националности, познава замисъла на младежките срещи и богатството от взаимното общуване.

Потеглихме сутринта на 9 август 1998 г. Подобни пътувания в миналото са наричани поклонения по свети места, ала още на сръбска територия от самите пътуващи по микрофона се чува въпроси: „Може ли да има свети места извън онези, по които е вървял Христос? Ако съществуват такива, не са ли те само в Света гора и православна Гърция?...“ Отговорът трябваше да се получи по време на пътуването ни през цяла Италия, Франция и Австрия. Повече от 4 хиляди километра за вярата. Седемнадесет дни и нощи без прекъсване и лични бележки с перо от гълъб.

... Площадът „Сан Марко“ във Венеция е център на чуждестранни гости от най-ранни векове, когато е съществувала Венецианската република. През 827 г. местни търговци пренесли от Александрия мощите на св. евангелист Марк, а от X век над тях започнало изграждането на огромен храм, който непрекъснато се възобновявал. Малцина се досещат, че петте купола на „Сан Марко“ са в източен стил, защото под тях се намират тленните останки на светеца, наречени „Първо съкровище в Александрия“. По внушителност и монументалност съборът дели слава с най-известните християнски храмове. Романтиката на града го превръща в привлекателен център за мъже и жени от различни нехристиянски религии, пристигнали и като туристи.

Когато корабчето ни разговари на стотина метра от прочутия площад, всички нетърпеливо очаквахме да докоснем на живо Венеция – уникалният град, разположен на 18 близки острова.

Оттук по диагонал се вижда великолепият бароков храм „Санта Мария дела Салюте“ (Света Мария Изцеляваща) През 1630 г., когато във Венеция върлувала чумна епидемия, сенатът на града обещал да издигне храм в чест на небесната покровителка, ако тя помогне на населението да се спаси. Чумата стихнала. Оттогава Венеция не е имала

тревоги с епидемии.

Обещаният дом бил строен повече от 50 години. Осветен за благодарност и възхвала на Небесната царица в 1687 г., той до днес продължава да привлича с обещанието за благодатен живот и милостиво изцеление.

Няколко човека от групата поискаха да влязат в Дома на Богородица, но като хора, свикнали със сушата, ни изненада истината, че дотам не може да се отиде пеша поради големия воден канал, над който няма мост. Единствената възможност беше да се наеме гондола към отвъдния бряг.

Вместо това останахме на площада „Сан Марко“. И тук научихме за местното предание, че каквото вярващият пожелае и напише с перо от гълъб, Бог ще изпълни желанието му заради Иисус Христос и евангелист Марк. На самия площад добър човек може да преживее и друго чудо – над главата му да долети гълъб, докато камбаните тържествено възвестяват времето за вечерна молитва. По купола на Божия дом и в неговото подножие имаше хиляди гълъби. Невъзможно е да се преброи колко пера бяха останали за онези, които вярват в силата на Светия Дух. Ние също си събрахме и сложихме в дневниците – като надежда, че написаното в тях ще се сбъдне.

На път за Франция спряхме в Падуа. Площадът на този италиански град е като скулптурна галерия на открито. Оттук насетне духът и очите ни изпитваха неотразимо удоволствие от срещата с цветни градини, фонтани, крепостни кули, изникнали от Средновековието; древни замъци, каменни къщи, църкви... Огромният храм „Св. Антоний Падуански“ ни позова за кратко молитвено поклонение. Този светец от XIII век винаги е изобразяван с дете в ръцете, тъй като е покровител на безпризорни деца и болни хора. За това, че много е славел Бога, езикът на св. Антоний и до днес се пази нетленен в мощехранителницата – както нетленна е запазена в Рилския манастир ръката на св. Иван Рилски, с която е благославял...

Западна Европа като че ли не се страхува от липсата на граничен контрол – от Италия във Франция сме минали през нощта и никой не е попитал: „Накъде отивате, хора?“

* * *

През 1940 година, когато нацисткият ботуш прегазвал Европа, един двайсет и пет годишен швейцарец пристигнал в малкото селце Тезе в Бургундия.

Той мечтаел да събере хиляди християни в една обща молитва за мир, която да победи войната! Така преди повече от половин век брат Роже Шуц основал религиозната общност в Тезе, където и до днес се събират хора от различни националности. При срещата с него и негови събратя осемдесет и три годишният баща на комуната сам призна колко трудности е преодолявал и преодолява по пътя на своята цел. Той избрал точно това място в Южна Франция, защото е далече от големите градове. Младият юноша от Швейцария поискал да остане тук завинаги, но не знаел дали ще се откъсне окончателно от страстите на светския живот. Затова написал писмо на жена, чийто живот преминал в инвалидна количка. В редовете му се съдържал въпрос: ще мога ли да се отрека от суетата на земния свят и желанието да имам свое семейство заради Бог?

Отговорът пристигнал бързо: „Делото Ви е боголюбиво. Ако основате манастир, Светият Дух ще Ви направлява до края на дните Ви.“ Роже Шуц дал обет, че няма да създаде семейство, а ще води молитвен, съзерцателен живот. През изминалите десетилетия основателят на манастира тук не приел църковна титла: той останал равен по звания със своите братя монаси, облекли бялата мантия на смирението за цял живот. Те също са дали обет за безбрачие, за скромен, обикновен живот. Живеят единствено от своя труд – духовен и физически.

Не приемат дарения; нищо, дори семейна наследственост. С част от своите приходи те подпомагат финансово нуждаещите се и млади хора, които нямат средства да посетят комуната – нещо, в което се убедихме и ние като гости.

През 60-те години братството започва да кани миротворци от цял свят с надеждата, че може да укрепи духовното единство на вярващите и така да се усили молитвеният дух на земния мир. Доколкото по това време в цяла Европа се забелязва отлив на младото поколение от традиционното църковно богослужение, предпочитанието на домакините се насочва към гостуващи младежи и девойки до трийсетгодишна възраст.

Храмът на Тезе („Леглиз“) е ниска постройка, която събира пет хиляди богомолци, насядали по пода. Сутрин, обед и вечер от камбанарията се чува звън, който приканва за молитви. Четат се откъси от Евангелието, преведени на различни езици, в зависимост от това от кои страни са пристигнали тази седмица гости – участници в молитвите.

„Музиката по време на молитвите в Тезе идва от Небесата – сподели младият бизнесмен Станойко от Воеводино. – Тя може да измоли от Бог онова, за което понякога дипломатията е безсилна: мир и човешко

благоволение.“

След времето на общите молитви християните се делят по възраст в самостоятелни групи. Юношите си говорят за опасността от наркотиците и свободната сексуална любов преди брака. По-възрастните споделят личен религиозен опит.

Във вторник, докато нашата българска група гостуваше на общността, в Тезе пристигна Хемисън Джеймсън, епископ на Англиканската църква от диоцеза Бънбъри в Австралия. Преминал шейсетте, той разказваше как преди тридесет години при тях е започнала реформа за приобщаване на младите хора към църквата, а от две-три години теолозите на диоцеза мислят за нови промени. В сряда пристигна със съпругата си пастор Робърт Харис от Презвитерианската църква на щата Индиана в САЩ. Той наложи мнението, че колкото и да се стреми към евангелски добродетели днес, младият човек се влияе от пагубното въздействие на малкия екран, който възпитава в егоизъм и насилие...

Барбара Шенклер от Мюнхен, доведе за трети път група ученици от Германия, предложи: „Ние трябва да имаме две крила на църковен живот: за младите и за старите хора.

Преди да дойдат в Тезе много свещеници, пастори, богослови мислят, че само в тяхната църква няма младежи. Тук се убеждаваме, че навсякъде е така. Длъжни сме да търсим нови евангелски методи за усилване на младежките добродетели.“

Четирийсет годишната Габи от Методистката църква в Чикаго попита: „Кой днес може да застане против заразата със зло от някои филми на телевизията?“ „Всички ние – отвърна й Дороти от Холандия, изпълнявала християнска мисия в Танзания. – Нали към силата на доброто са насочени всички наши молитви и действия?“

Пристигнал за първи път в Тезе и останал повече от два месеца, двайсет и три годишният Роберт Кото от Кения сподели мечтата си: „Моите родители са католици. Когато отново се върна при тях, ще стана свещеник в нашия град. След време ще се опитам да основа общност като тази, макар да зная от брат Роже колко трудно е единството.“

В началото мнозина са изненадани от скромния бит, от липсата на съвременни забавления. Но в края на престоя те започват да мечтаят за още една седмица в блажения рай.

Някои идват тук за втори, трети път. В подножието на хълма, където е църквата, има езеро с изворна вода, а край него параклис с иконите на Иисус Христос и Света Богородица.

Край иконите хората поставят речни камъчета с думи за

благодарност. Върху едно от тях някой е написал на немски: „Господи, обичам Те повече от своята душа!“

В Тезе се осигурява време, място, възможност на различните националности и религиозни общности да извършват свое богослужение. Един български и един руски свещеник от Православната църква отслужиха Света литургия в старата църква от XII век... Дните до 23 август минаха като миг. Когато си тръгнахме от това богоизбрано място, пожелахме да се върнем отново! Нещо повече – решихме и ние да намерим място в България, където да основем общност за молитвени срещи, за въздействащи разговори на млади хора. Спомнихме си, че и брат Роберт от Кения искаше да намери в Африка хълм за спасителни миротворци. И епископът от Австралия имаше подобна амбиция за реформа на тяхната нова църква...

И пастор Харис пожела да издигнат огромен дом на мира в щата Индиана... И още стотици, навярно хиляди издигнати хълмове по земята могат да дадат подслон за децата на един нов, благоразумен свят. Вече си представяхме как ще го променим към добро, без войни и вражда между хората. Защото младите хора така много приличат на Ангели, възвестяващи на земята нейния обетован, божествен мир...

... При пристигането ни преди зазоряване в Париж върху тъмния фон на Айфеловата кула светеха три огромни цифри: 495. Под тях с малки букви беше написано, че толкова са дните до началото на 2000 година. За мнозина Тезе е Църквата на третото хилядолетие...

Когато преживявал на о. Света Елена в заточение, Наполеон казал на един от своите приближени: „Христос е най-великият пълководец, защото воюва и побеждава без оръжие.“

Тези редове написах с перо от гълъб от площада „Сан Марко“ във Венеция. Дано те да се превърнат в птици и изпълнят нашите добри човешки помисли. Заради вярата ни, че Бог е наш Баща и всички ние сме сестри и братя, независимо от това къде сме родени.

1998 г.

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11464>]